BRÁZDA

ČASOPIS NEPOMUCENSKÝCH ALUMNŮ

3/2010-2011

DĚKUJEME
všem, kteří ve svých modlitbách a obětech pamatují na všechny obyvatele naší koleje.

Zvláštní poděkování patří

P. Michaelu Špilarovi a P. Petru Šabakovi

a dalším, kteří finančně podporují vydávání časopisu BRÁZDA

Obsah

Slovo úvodem	*Vojtěch Loub*	**4**
Kronika	*Vojtěch Smolka*	**4**
Alojs Andricki	*František Koutný*	**6**
Cyril a Metoděj	*Petr A. Houška OFM*	**7**
Sette anni!	*Alfredo Quintero*	**9**
Moderní svět	*David Henzl*	**13**
Wojtylovský humor v akci aneb Monsignorem na dvě hodiny	*Karel Skočovský*	**16**
Opus Dei vs. Salus animarum	*Radek Tichý*	**17**
Rozhovor ze žlutých pokojů	*Vojtěch Loub*	**20**
Překvapení z fontánky	*František Koutný*	**26**
Gratulace	*Petr Mecl*	**27**

Brázda: Časopis nepomucenských alumnů

Redakce: Josef Novotný, František Staněk, Vojtěch Loub

Fotografie: F. Koutný, archiv R. Vašinka a P. Andrše, L. Holán a další

Upozornění: Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři!

Adresa: **Pontificio Collegio Nepomuceno**
Via Concordia, 1
00183 Roma
Tel.: 0039-06-772 657 1
e-mail: brazda@nepomucenum.it

Datum vydání: 20. 6. 2011

SLOVO ÚVODEM

Drazí čtenáři a přátelé našeho časopisu,
srdečně vás vítám u nového čísla Brázdy. Říkal jsem si, že tentokrát zkusím napsat *Slovo úvodem* až úplně nakonec, abych věděl, jak dlouhé má přesně být, a nezabíral případně místo ostatním – a podívejte, kolik prostoru mi autoři příspěvků této prázdninové Brázdy přenechali! Inu, konkurence je veliká, a kdo zaváhá, nepíše... Pro vás to ovšem, milí čtenáři, neznamená nic jiného, než že na vás zase jednou čeká „nadupané“ číslo články nejrůznějšího charakteru. A mně už zbývá místa jen na jedinou větu: Vítejte a příjemné počtení!

Vojtěch Loub

KRONIKA

Po ani ne dvou měsících se vám, milí čtenáři, dostává do rukou další číslo časopisu Brázda. Nikoho z vás asi nepřekvapí, že jedny z prvních stránek jsou věnovány kronice. Už to tak bývá a v tradici je dobré pokračovat. I když (díky pozdnímu datu letošních Velikonoc) od vydání minulého čísla neuplynuly ani dva měsíce, přece se v nich událo mnoho zajímavého:

Bezprostředně po návratu z velikonočních prázdnin, v sobotu **30. dubna**, jsme byli svědky opravdu mimořádné události – blahořečení papeže Jana Pavla II., které proběhlo při mši svaté na Svatopetrském náměstí v neděli **1. května** za účasti obrovského množství poutníků. Pro ty, kdo se již nedostali na náměstí před baziliku sv. Petra a do přilehlých ulic, byly připraveny velkoplošné obrazovky i na jiných místech Říma, kde bylo možno celou slavnost sledovat. Protože na blahořečení přijelo i několik našich biskupů a skupina českých a moravských poutníků, v pondělí **2. května** byla slavena česká mše svatá ke cti blahoslaveného Jana Pavla II. v bazilice Santa Croce in Gerusalemme, titulárním kostele kardinála Miloslava Vlka. My, nepomucenští bohoslovci, jsme při této mši svaté ministrovali.

Na následující sobotu **7. května** bylo naplánováno biskupské svěcení Mons. Jana Vokála. Nový královéhradecký biskup žil dlouhou dobu v Římě a pracoval ve Vatikánu, a tak svěcení mělo proběhnout v bazilice sv. Petra. Tak se také stalo. Za účasti řady biskupů, kněží a skupiny věřících, kteří na svěcení

přiletěli speciálním letadlem z Hradecké diecéze, přijal Mons. Jan Vokál biskupské svěcení z rukou kardinála státního sekretáře Tarcisia Bertoneho. Po slavnostní bohoslužbě následovalo pohoštění v nádvoří vily papeže Pia IV. ve vatikánských zahradách. V úterý **10. května** otec biskup Jan Vokál přišel do Nepomucena jako exalumnus slavit svou „biskupskou primici".

Pondělí **16. května** bylo ve znamení slavnosti sv. Jana Nepomuckého.

Na počest patrona naší koleje jsme slavili první nešpory v neděli **15. května**, na které navázalo občerstvení a přátelské setkání s pozvanými hosty. V pondělí dopoledne pak byla slavnostně zahájena výstava, věnovaná kardinálu Beranovi a jeho úsilí o náboženskou svobodu. Vernisáž proběhla na papežské univerzitě Santa Croce. Tentýž den po poledni jsme se mohli v bazilice sv. Klimenta zúčastnit modlitby za obrácení národa a požehnání pamětní desky, umístěné v kryptě baziliky u hrobu sv. Cyrila.

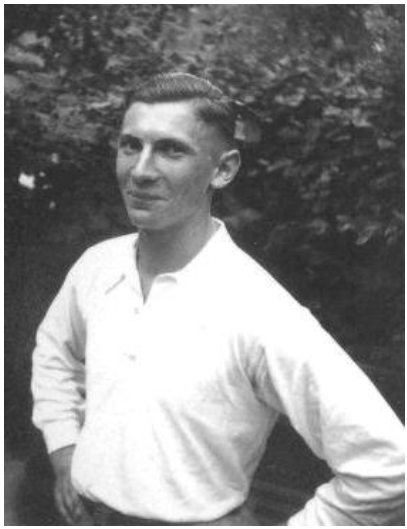
Protože letošní Velikonoce připadly až na druhou polovinu dubna, přednášky mezi svátky a začátkem zkouškového období na teologické fakultě trvaly necelé čtyři týdny – posledním školním dnem byla středa **25. května**. Po necelém týdnu, věnovaném samostudiu, nám začátkem června začalo vlastní zkouškové období. Ještě předtím, v pátek **27. května**, jsme měli možnost navštívit koncert maďarské filharmonie *„in onore di Sua Santità Benedetto XVI."* v aule Pavla VI. ve Vatikánu, který byl pořádán u příležitosti maďarského předsednictví Rady Evropské unie a dvoustého výročí narození hudebního skladatele Ference Liszta.

Po složení všech zkoušek, které nás čekají, zakončíme celý akademický rok i další rok přípravy ke kněžství v Nepomucenu a rozjedeme se na prázdniny. Se třemi z nás, Martinem Kohoutkem, Josefem Novotným a Františkem Staňkem, kteří letos absolvovali třetí ročník teologie, se rozloučíme. A popřejeme jim, co jiného, než mnoho Božího požehnání pro jejich jáhenskou službu, ke které budou, dá-li Bůh, zanedlouho vysvěceni.

Vojtěch Smolka

ALOJS ANDRICKI

To je jméno nového blahoslaveného, prohlášeného o Svatodušním pondělí 13. června 2011 v Drážďanech v Německu. Jak ovšem tvar jména napovídá, musíme jeho původ lokalizovat, i když ne moc zeměpisně, ale národnostně, mimo německý národ. Je to Lužický Srb, příslušník malého slovanského národa žijícího v Německu, přesně v Horní Lužici. Střediskem tohoto území je město Budyšín, ale život Hornolužických Srbů se nachází v okolních vesnicích, které v mnohém připomínají naše Moravské Slovácko. Například i typickým oblečením žen a mnohými tradicemi. Důležitou charakteristikou těchto obyvatel je jejich příslušnost k římskokatolické církvi. Církev to byla a je, která tomuto národu pomohla zachovat si vlastní identitu a stále pomáhá 15 tisícům katolických Lužických Srbů čelit její ztrátě uprostřed velkého německého národa. Z jedné takové vesnice - Radwor – německy Radibor – pochází také nový blahoslavený, jehož německé jméno se píše Alois Andritzki.

Absolventi Teologického konviktu v Litoměřicích měli příležitost se s tímto národem a jejich vitalitou seznámit vždy o svatodušním pondělí. Z Litoměřic jsme tam totiž každý rok jeli putovat spolu s Lužičany na jejich Mariánské poutní místo Rožant a slavit Eucharistii pod širým nebem v jejich rodném jazyce, Lužické srbštině. Pak jsme procestovali některé vesnice a při těchto poutích také zaznívalo jméno kandidáta k úctě oltáře – onoho Alojse.

Narodil se 2. července 1914 právě v Radworju. 30. července 1939 přijal kněžské svěcení v Budyšíně. Působil pak jako kaplan v Drážďanech v nynějším katedrálním kostele. Byl velmi činný mezi mládeží a také pomáhal mladým lidem v složité politické situaci v době války. Zaujímal smělý postoj a ukazoval zrůdnost nacistického režimu. Dva roky po svém kněžském svěcení byl zatčen a uvězněn v koncentračním táboře v Dachau. Tam také byl 3. února 1943 popraven smrtící injekcí.

2. července 1998 zahájil biskup Reinelt z Drážďan informativní proces k beatifikaci a 22. března 2001 byl slavnostně ukončen na diecézní úrovni právě v Budyšíně v katedrále, kde byl Alojs vysvěcen na kněze. Mezi účastníky této události nebyli jen Němci a Lužičtí Srbové, ale také přibližně 40 nás

z České republiky – tehdejší ročník Teologického konviktu. Tento rok se tedy nekonala tradiční pouť v Rožantu v pondělí, ale už v neděli – Boží Hod svatodušní jako bezprostřední duchovní příprava na blahořečení jejich rodáka, které se konalo v sídle diecéze v Drážďanech.

Bude jistě následně dost příležitostí se s touto osobností kněze Slovana, nám tak blízkého, seznámit. Svěřujme mu nejen letošní novokněze, ale i další duchovní povolání v našich zemích.

František Koutný

SV. CYRIL A METODĚJ

Nelze mluvit o jednom, aniž bychom mluvili současně i o druhém. Sv. Cyril a Metoděj patří k sobě, tvoří nerozlučnou dvojici. A přece: smrt tyto dva bratry rozloučila poměrně záhy. Konstantin-Cyril umírá ve 42 letech v Římě r. 869 a Metoděj má před sebou ještě dlouhou cestu, vyznačenou množstvím práce a utrpením. Umírá až 6. dubna 885.

Cyril, který oblékl v římském klášteře mnišské roucho, před svou smrtí zapřísahá svého bratra, aby pokračoval v práci, kterou začali společně r. 863 na Velké Moravě. „Byli jsme jako jediné spřežení," říká, „orajíce společnou brázdu. Vím, bratře, že miluješ horu Olymp" – totiž klášterní ústraní, které pro Metoděje nikdy neztratilo svou přitažlivost – „ale neopouštěj pro ni svého stádce!" Metoděj uposlechl, a proto se dnes skláníme před jeho památkou. Ale bylo by správné jaksi odsunovat Cyrila jen proto, že byl záhy odvolán od práce? Jistě ne, už proto, že on byl původcem slovanského písma, bez něhož by Písmo svaté zůstalo pro Slovany knihou zapečetěnou a slovanská liturgie by nebyla možná. Oba bratři přeložili ještě před cestou na Moravu části Písma svatého používané při liturgii.

Konstantin-Cyril byl člověk velkého ducha, ale jeho tělo bylo slabé a nemocné. Jeho ducha je možné přirovnat k plamenu, který mocně hořel a jakoby stravoval slabé síly těla. Studium, posty a konečně obtíže zaalpské cesty z Moravy do Říma – to vše jej vyčerpalo. Uvědomuje si, že nebude moci dokončit, co začal. V duchu vidí stráně bílé ke žním, vidí slovanský lid, jehož duše dosud není proměněna křesťanstvím, vidí ovce bez pastýře. Prožíval podobnou situaci jako o mnoho později sv. František Xaverský, když umíral takřka před branami Číny, kam chtěl zanést Krista a věděl, že už tam nevstoupí. Snad si Cyril na smrtelném lůžku vzpomněl na slova žalmu, ze kterých mu vzešla velká útěcha: „Pán pro mne dokoná započaté." Ano, sám Pán. Vždyť žádná mocná touha nemůže zůstat bez odezvy, ale je už sama v sobě hybnou silou. Cyril na smrtelném lůžku byl více a plněji apoštolem Slovanů, než před-

tím. Trpěl a obětoval se. A jeho plamen jakoby přeskočil na bratra a zapálil jej, aby i on hořel a stravoval se. Když se Elizeus loučil s Eliášem, který měl být od něho vzat, prosil, aby se mu dostalo ve dvojité míře Eliášova ducha, to znamená jeho nadšení, neohroženosti apod. I Cyril předal bratrovi něco ze sebe. Jeho mocná touha po bohatých plodech apoštolské práce u Slovanů měla dojít svého naplnění v jeho bratru a pokračovateli. A Cyrilův duch měl pak tuto bratrovu práci provázet svou přímluvou z jiného světa, od Beránkova trůnu.

Sv. Cyril nám ukazuje, že vlastně nikdo neumírá předčasně. Každý umírá ve svůj čas. Každý život může a má být naplněný. V krátkosti je možné vyplnit mnohé časy, jak říká kniha Moudrosti (Mdr 4,13). To je veliké poučení pro leckoho z nás, kdybychom snad byli v pokušení podrobovat Boží úradky lidské kritice. „Byl přenesen, aby zloba nezměnila jeho smýšlení… Byl milý Bohu, proto jej rychle vytrhl ze středu hříšníků…“ (Mdr 4,10.11). Tak soudí Písmo sv. o tzv. předčasně zemřelých.

Metoděj od Cyrilova hrobu v římské bazilice sv. Klementa, kam předtím oba bratři přenesli světcovo tělo, odcházel vstříc mnoha událostem a zážitkům: biskupskému svěcení, apoštolské práci na Velké Moravě tehdy spojené i s Pannonií, odporu německého kléru, uvěznění v Elvangen, nepřízni knížete Svatopluka, intrikám proti slovanské bohoslužbě a konečně smrti roku 885 ve Svatém týdnu. Zemřel obklopen duchovenstvem a svými žáky v předtuše pohromy, která zakrátko stihne jeho dílo, až budou jeho žáci vyhnáni a konečně až Velká Morava zanikne vpádem uherských hord. Stará legenda praví, že Metoděje pochovali v jeho sídelním chrámu Panny Marie. Avšak jeho hrob v dobových zmatcích upadl v zapomenutí.

Ale ne jeho dílo. O obou bratřích můžeme plným právem říci, co píše starozákonní kniha Sirachovcova o vynikajících mužích vyvoleného národa: „To jsou naši otcové, jejich činy zbožnosti nezanikly, s jejich potomstvem trvá i jejich památka.“

Středověk ztotožňoval jednotu s uniformitou. Proto platila zásada, že jsou tři jazyky, jimiž se sluší chválit Boha: hebrejsky, řecky a latinsky. Ale naši bratři předešli dobu o 11 století a razili zásadu liturgie v jazyce národním.

Dokud žil sv. Metoděj, papežové chránili jejich dílo a zastávali se jej. Později převládla nedůvěra ke slovanské liturgii pro nebezpečí bludů, přicházejících z východu.

Ale cyrilometodějský plamen nezhasl úplně. V určitých obdobích znovu vyšlehoval, ať už to bylo na Prokopově Sázavě v 11. století nebo v Emauzském klášteře v Praze, který založil ve 14. století císař Karel IV. Na nepřetržitou tradici cyrilometodějských žáků se odvolávají Chorvaté.

V naší době II. vatikánský koncil, zasedající v letech 1962-65, dal za pravdu našim slovanským věrozvěstům, že všemi jazyky světa se sluší chválit Boha při liturgii.

Cyrilometodějský kult dostal celocírkevní ráz za papeže Lva XIII. U nás byl živen velehradskými sjezdy, jejichž duší byl arcibiskup Antonín Cyril Stojan a k nimž byli zváni i pravoslavní bratři. Moderní doba pochopila, že dílo obou bratří je dílem sjednocování a ocenila jeho časovost a použitelnost. V 9. století, kdy se propast mezi křesťanským Východem a Západem, mezi Cařihradem a Římem, stále více prohlubovala, i když nedošlo ještě k rozkolu, byli sv. Cyril a Metoděj posly jednoty. Byli jakoby mostem mezi Východem a Západem. Přišli z Východu, ale své dílo předložili ke schválení v Římě Petrovu nástupci. Jejich celoevropský význam byl plně oceněn blahoslaveným papežem Janem Pavlem II., který je prohlásil za spolupatrony Evropy, spolu se sv. Benediktem. To byla největší pocta, které se jim dostalo.

Petr Alkantara Houška, OFM

SETTE ANNI!

Stanno finendo gli ultimi giorni dell'anno Accademico 2010-2011 e per me gli ultimi giorni di una esperienza bellissima a Roma. Qualche giorno commentavo a con uno degli amici del Nepomuceno qualche ricordo vissuto e un po' spinto da lui ho preso la decisione di scrivere qualche riga per raccontarvi che cosa siano stati per me questi «anni meravigliosi».

Cercare di spiegare cosa significa il numero sette per usare il suo significato come strumento che mi permetta di descrivere gli anni vissuti a Roma, non è cosa facile, perché in tante discipline se ne usano sfumature diverse: la matematica, la chimica, la fisica, la geografia, la biologia, la astrologia, la storia, le religioni, ecc., …

Sette sono i giorni della settimana, sette sono i colori dell'arcobaleno, sette sono i cieli dell'antichità, sette sono i colli di Roma, sette sono le vertebre cervicali, sette sono le virtù, sette sono, pure, i peccati capitali, sette

sono i doni dello Spirito Santo, sette sono i Sacramenti, sette sono i dolori di Maria, il sette e colmo di simbolismi. Non posso dire che durante questi setti anni mi sono sentito «al settimo celo»; ma dell'altra parte, nemmeno posso dire che ho «sudato sette camice» (proverbio che significa sottoporsi ad uno sforzo molto intenso).

Dal 2001 al 2003 sono stato a Roma alternando lo studio con il servizio pastorale in una Parrocchia Romana. Ho conseguito la licenza in Teologia dogmatica all'Università Gregoriana. Dopo sono stato per qualche anno in Germania e quindi sono tornato a Roma, inizialmente con la finalità di realizzare il dottorato in Teologia Dogmatica alla Gregoriana e vivere nel Pontificio Collegio Nepomuceno. Da questo momento il buon Dio mi ha permesso di vivere un'esperienza, abbastanza intensa e variata. Dopo il primo anno di ricerca sono stato chiamato dall'Università per realizzare un servizio di collaborazione nella Facoltà di Teologia lavorando 20 ore settimanali come Docente Assistente; nei primi 3 anni a Roma, durante i fine di settimana, ho fatto un servizio per una Associazione di Diritto Pontificio realizzando una serie di conferenze e colloqui in tutta Italia. Questa esperienza inizialmente era bellissima perche mi permetteva di acquisire una conoscenza molto ricca e profonda della lingua,della cultura, delle tradizioni ed espressioni religiose così variate e di tanti luoghi, che per piccoli che siano, contengono sempre un immenso patrimonio storico e religioso. Era una simbiosi in cui, da parte mia cercavo di suscitare entusiasmo e trasmettere qualche elemento di dottrina che aiutasse i fedeli delle parrocchie ad avviarsi verso una più profonda e decisa conoscenza della loro fede; e da parte loro incentivavano la mia fede con la gioia, la spontaneità e la sincerità con cui mi raccontavano tutto ciò che Gesù aveva fatto nella loro vita, nelle loro famiglie, nelle loro parrocchie. Ma passati i primi 3 anni carichi di entusiasmo, avventura e intenso lavoro nella preparazione del materiale necessario per affrontare diversi tipi di pubblico, gruppi, celebrazioni, ecc. la stanchezza si inizia a sentire; non era facile tra sabato e domenica infilarsi in un stretto programma e lunedì cominciare una settimana normale di lavoro. Perciò finita questa esperienza di servizio pastorale, inizio un nuovo servizio nel fine settimana un poco più leggero.

Ogni sabato un piccolo incontro con gli scout della associazione FSE, a cui appartengo già da qualche anno, e tra sabato e domenica il servizio di confessore in un Santuario Mariano molto caro ai romani: il Santuario del Divino Amore. Il cuore di un sacerdote si edifica, cresce e matura quando si mette al servizio del sacramento dell'amore misericordioso di Gesù: il sacramento della Riconciliazione. La domenica, pure, saltuariamente visitavo e mi prendeva cura, spiritualmente degli ammalati di una piccola Clinica Privata a Roma. Per un sacerdote, il tempo di riposo può diventare pure occasione di servizio, al meno occasionalmente. Questo ti fa sentire che sei sacerdote non solo quando realizzi il compito che ti è stato affidato, nel caso di chi è a Roma, è l'impegno nello studio; ma si può dare un poco di tempo per il servizio pastorale.

L'asse centrale di questi setti anni, senza dubbio è stato l'esperienza di studio nella Pontificia Università Gregoriana. Il Claustro accademico era diventato una seconda casa. Addentrarsi nell'oceano incommensurabile della ricerca scientifica in teologia è davvero affascinante. Illuminare gli occhi della mente e accendere una fiammella nel cuore con la ricche e variate risorse che ci offrono le fonti della teologia è stato per me qualcosa di straordinario. Ho avuto la fortuna di essere discepolo di un Professore di Teologia veramente saggio e umile. Essere a contatto dei gesuiti e dissetarsi ai pozzi di scienza e spiritualità che essi da lunghi secoli mettono a disposizioni della Chiesa è qualcosa di indescrivibile. A questo si aggiunge il fascino di fare esperienza dell'universalità della Chiesa condividendo spazzi e attività con persone venute da tutti e cinque i continenti.

Tutto ciò che vi ho raccontato era impossibile realizzarlo senza la grazia e la presenza di Dio, senza l'appoggio totale e costante del mio Vescovo della Colombia, senza una comunità così cara e accogliente come lo è stato il Pontificio Collegio Nepomuceno. Sì, al Nepomuceno mi sono sentito a casa. Dal primo momento ho sperimentato l'accoglienza sincera dei Superiori, l'atmosfera amichevole e positiva dei colleghi; la discreta ed efficace dedizione con cui le care Suore di san Carlo Borromeo si mettono a disposizione accompagnandoci con le loro preghiere, amicizia e servizio. Il Nepomuceno è una casa bella! circondata di alberi e natura che mi facevano, in qualche modo, sentire vicino alla freschezza della natura delle mie montagne in Colombia. L'austerità e il servizio comunitario mi aiutavano a esercitarmi nella palestra delle buone abitudini cristiane; la piccola, si la piccola Capella del Cardinale Berran era un angoletto della casa in cui si poteva sentire il sussurro della voce di Dio. Così, ogni angolo della casa è per me un bel ricordo.

Dire cosa sia il Nepomuceno non è cosa facile perche non è la struttura fisica, né unicamente le persone che vivono lì di passaggio per 2 o 3 anni, perché pure esse se ne vanno, nemmeno è l'insieme delle norme di convivenza comune, perché esse hanno bisogno di persone che le vivano. Il Nepomuceno è un insieme di esperienze vissute de persone che lasciano le loro tracce in ogni angolo della casa. Persone che vogliono vivere l'esperienza romana, che vivono momenti di gioia, pure di tristezza, di celebrazione, di silenzio fecondo, di incontro con Dio, momenti di amicizia, di riconciliazione, momenti per crescere e maturare, momenti che segnano la propria storia e quella degli altri.

Chi entra al Nepomeno per far esperienza di Chiesa a Roma, per abbracciare la Chiesa - la vera Chiesa - e riesce ad essere coraggioso, senza venir meno nell'entusiasmo, nella gioia, nella forza, nell'elasticità per l'adattamento a una cultura nuova, anzi, a un insieme di culture, anche quando arrivano le crisi, la stanchezza, la contrarietà, sapendo incarnare la vita spirituale nella quotidianità della esistenza, non potrà che contemplare la romanità della Chiesa con grande stupore!

In state lasciarò Roma. Mi porto via una grata esperienza di vita. Rimangono ricordi bellissimi di esperienze vissute insieme a tutta la comunità del Nepomuceno: il tratto cordiale, rispettoso e sincero con tanti fratelli sacerdoti e seminaristi cechi, con le suore, con i tanti laici cechi che ci hanno visitato in questi anni il Nepomuceno. I rapporti spontanei con sacerdoti di altri nazioni e culture che hanno vissuto e vivono nella nostra casa. La bella testimonianza dei giovani seminaristi che, nati e cresciuti nel tempo e nella cultura contemporanea, sanno approfittare molto bene dell'esperienza a Roma vivendo saggiamente la libertà, con responsabilità e con spontanea apertura, sapendo stabilire relazioni di dialogo e conoscenza con persone di altre culture.

Un grazie sentito a tutti quanti: conoscenti, compagni e amici!

Don Alfredo Quintero
Sacerdote dalla Colombia

MODERNÍ SVĚT

Věda a technika již několik desetiletí letí jako raketa do vesmíru. Závratná rychlost a přetížení, které působí člověku stav beztíže. Stále se zrychlující komunikační prostředky mezi lidmi, pomocí nichž jsme schopni už nejen slyšet hlas druhého na opačné straně zeměkoule, ale také vidět jeho obraz. Není daleko doba, kdy bude možné přenášet přes počítač i lidský dotek, bude-li ještě hoden toho jména. Je vůbec možné zprostředkovat celou osobu pomocí digitálních technologií? Jsme si zcela jisti, že osobní kontakt člověka s člověkem a člověka s Bohem je možné nahradit? Mnozí potomci vědeckotechnické revoluce, kteří více než komukoli jinému věří sami sobě, si to myslí. Je k tomu důvod, totiž názor, že každý rozhovor je stejně sebestředný a zištný. Tím v cestě nemůže stát ani přenos dat, vždyť cílem každého takového počínání je opět tentýž jedinec. Znovu se nám vrací po více jak sto letech postava žebráka v rozhovoru s Něchljudovem z románu Vzkříšení, do kterého Tolstoj vtiskl postoj člověka jeho doby. Stojí za to ho na tomto místě citovat:

Hej, starý, pročpak ty se nemodlíš? – řekl Něchljudovův kočí, když si nasadil a upravil čapku. – Či nejsi křesťan?

Ke komu se mám modlit? – odpověděl zarostlý stařec vyzývavě a rychle, slabikuje slova.

Ke komu – k Bohu, – řekl ironicky vozka.

Tak mně ukaž, kde je ten Bůh.

V starcově řeči bylo něco tak vážného a pevného, že vozka pocítil, že mluví s člověkem obratným; poněkud se zarazil, ale aby si nezadal před posluchači, rychle odpověděl:

– Kde by byl! To se ví, že na nebi…

Tys tam byl?

Byl, nebyl. Všichni vědí, že se máme k Bohu modliti.

Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený syn, jenž přebývá s otcem, nám to vyjevil, – řekl přísně zamračený stařec.

Tak asi nejsi křesťan, ale nevěrec. Vůbec se snad nemodlíš, – řekl kočí, zastrčil za pás bič a upravoval řemení na koni.

Kdosi se zasmál.

A jaké pak jsi, dědečku víry? – zeptal se starší člověk, stojící s vozem na kraji prámu.

Žádné víry nemám. Nikomu, nikomu nevěřím kromě sebe, – zase tak rychle a rozhodně odpověděl stařec.

Jak to – sobě věříš? – řekl Něchljudov. – Můžeš se zmýlit.

Ani jednou v životě, – odpověděl rozhodně stařec, pohodiv hlavou.

Proč jsou tedy různé víry? – otázal se Něchljudov.

Protože lidé věří lidem a nevěří sobě. Já jsem také věřil lidem a bloudil jsem jako v tajze. Zapletl jsem se tak, že jsem se už bál, že nevyváznu. Jsou starověrci i novověrci, jsou sobotníci a chlysti, popovci, bezpopovci, austrijáci, molokáni i skopci. (tj. ruské náboženské sekty). Každá víra sama sebe chválí. Všichni se rozlezli jako slepá štěňata. Věr je mnoho, ale duch jeden, ale duch jeden. V tobě, ve mně i v onom. To znamená: věř každý svému duchu a pak budeme všichni spojeni. Buď každý sám pro sebe a všichni budou za jedno.

Stařec hovořil hlasitě a stále se ohlížel; patrně chtěl, aby ho slyšelo co možná nejvíce lidí.

Jak už dlouho tak věříte? – otázal se ho Něchljudov.

Já? Už dávno. Dvacátý třetí rok mne pronásledují.

Jak to – pronásledují?

Jako Krista, tak i mne pronásledují. Zatknou, k soudům, k popům – k zákoníkům a farizeům vodí; do blázince mne už také zavřeli. Ale se mnou nic nespraví. Jsem svoboden. Jak prý mně říkají? Myslí si, že si dám nějaké jméno. Já ale žádného nechci. Všeho jsem se odřekl, nemám jména, ani domova, ani vlasti, nemám ničeho. Žiji sám sobě. Jak mně říkají? Člověk. „A kolik je ti let?“ „Nevím,“ povídám, „nečítám jich a ani jich nemohu spočítati, poněvadž jsem byl vždy a budu vždy.“ „Kdo je tvůj otec a matka?“ „Nevím, nemám ani otce ani matky kromě Boha a země.“ Praví: „S tebou je těžko mluviti.“ A já na to: „Taky se neprosím, abyste se mnou hovořili.“ A tak mne pořád mučí.

Kam jdete? – zeptal se Něchljudov.

Kam mne Bůh dovede. Pracuji a není-li práce – žebrám, – odpověděl stařec, když zpozoroval, že se prám blíží k druhému břehu a vítězně se ohlédl po těch, kteří mu naslouchali.

Upevnil prám k druhému břehu.

Něchljudov vyňal tobolku a nabídl starci peníze. Stařec odmítl.

Peněz nechci. Chléb, – řekl.

Tak odpusť!

Není co odpouštěti. Neurazils mne. Mne ani není možno urazit, – řekl stařec a oblékl si mošnu. Zatím vytáhli Něchljudův povoz a zapřáhli koně.

Člověk moderní doby se tak stává stále více spojen se světem, ale nakonec se stává žebrákem a bezdomovcem. Je obětí klamu a zdání. Víme,

jak je těžké odhalit pravdivost druhého při osobním setkání. Objevit, zda člověk mluví pravdu nebo si vymýšlí. O co těžší to je, když je člověk filtrován pomocí techniky. Jestliže zklamání z důvěry v člověka přivedlo k uzavřenosti do sebe sama žebráka, o co více můžeme očekávat, že neosobní vztahy přivedou k sobectví dnešního člověka. Přestáváme věřit zprávám, které se k nám dostávají, a snad právem říkáme, že jsou často zmanipulované a jsme loutkami na divadelní scéně. Nevěříme politikům, neboť jsme svědky korupce. Současným trendem je také mít vlastní víru. Pryč od církve, která má za sebou takovou a takovou historii, kterou provází různé skandály. Začínáme věřit jen sami sobě. Dostáváme se tak k paradoxu: stále větší sbližování působí čím dál větší odcizení jeden druhému. Tvoříme společnost jednotlivců, kteří nemají nic společného. Kde se stala chyba? Ačkoli je žebrák prototypem zhrzeného člověka, který se zatáhl do své ulity, přesto je ještě schopen vyslovit zárodek hluboké pravdy, totiž, že je jeden duch. On myslí ducha lidství, který ale, jak se později v rozhovoru přiznává, pochází od Boha, když říká, že nemá otce a matky kromě Boha a země.

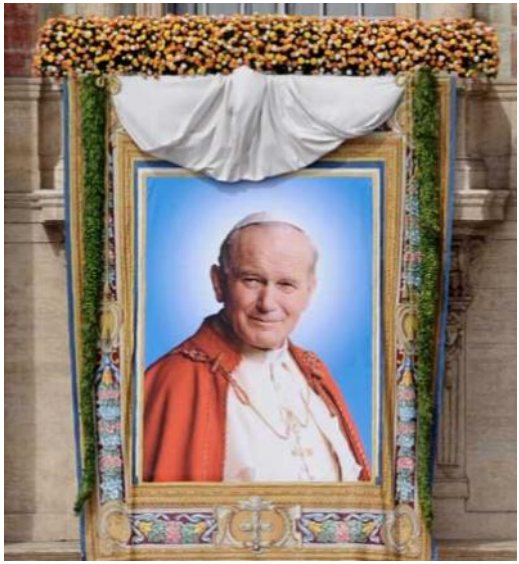
Žebrák se tak stává typem člověka i dnešní doby. Věří sám v sebe, ve svoje schopnosti, ve svého ducha. Člověk, který se postaví zpočátku na místo Boží, ale později se ukazuje, že si je přeci jen vědom své omezenosti, uznává, že Bůh je, ale ustrne v zatvrzelosti srdce vycházející ze zklamání a odmítání víry, kterou by mu někdo zprostředkoval, a chce tak vynechat mezičlánek, který přeskočit nejde, když je tvorem společenským.

Je rozdíl mezi prostřednictvím a prostřednictvím. Technické vymoženosti nám dovolují být si blízko i přes fyzickou vzdálenost, dávají nám pocit velikosti a neomezenosti, ale nikdy nemohou nahradit osobní zkušenost s druhým. Nejde tedy o to, odstranit zprostředkovatele, ale spíše o propojení individuálního setkání tváří v tvář se zkušeností druhého člověka, která slouží jako svědectví o jednom a témž Duchu, který oživuje každého člověka. Tolstého žebrák je plodem společnosti, která zůstala u vnějších forem zákona a zapomněla na srdce. Není jí i ta naše podobná?

David Henzl

WOJTYLOVSKÝ HUMOR V AKCI ANEB MONSIGNOREM NA DVĚ HODINY

Těžko bych mohl vyjádřit, co všechno pro mne znamená osoba Jana Pavla II. Tento velký muž církve je v jistém smyslu můj starší bratr ve víře, učitel spirituality i teologie. Nikdy bych si nedokázal představit, že budu osobně přítomen na jeho blahořečení v Římě. A navíc za okolností, které se vymykají lidskému plánování a nesou jasné stopy podmanivého wojtylovského humoru.

Ráno v den blahořečení jsme měli v Nepomucenu mši s českými biskupy Janem Graubnerem, Dominikem Dukou a Františkem Radkovským. Po ní následovala snídaně. A celé to končilo kolem osmé hodiny. Blahořečení začínalo v deset. Bylo nemožné se tam včas dostat a chytit dobré místo. Takže jsem si říkal, že sice k Vatikánu půjdu, ale asi se nedostanu blíž než k Andělskému hradu. Když budu mít štěstí. A už jsem si představoval, jak celou dobu prostojím na jedné noze obklopený skandujícími Poláky a budu koukat do jednoho z jejich rozvinutých transparentů.

Zrovna jsem odvážel vozík se zbytky od snídaně, když přišel jeden z našich představených. A protože jsem zrovna stál nejblíž, obrátil se na mne. S typickým potutelným úsměvem prohlásil, že pokud se budu tvářit dostatečně jako monsignor, můžu mít jeho propustku na blahořečení. Neváhal jsem ani vteřinu.

V klerice a s rochetkou v ruce jsem s jistým ostychem nasedl do mikrobusu, kterým otec vicerektor odvážel do Vatikánu naše tři biskupy. Hladce jsme prošli všecky policejní kontroly. Biskupové se připojili ke „svým“ a já následoval jediného pravého monsignora z nás dvou, otce Františka, do naší zóny. Vstupoval jsem tam s lehkým mrazením v zádech, jako když vcházíte někam, kam byste neměli. A přitom víte, že můžete, protože papír, který křečovitě držíte v ruce, to jasně říká. Jste monsignor. A basta.

Dostali jsme místo k sezení pod schody vatikánské baziliky, kousek od

sochy sv. Petra, s dobrým výhledem na oltář. Před námi se nacházela velká obrazovka, takže co jsme neviděli na vlastní oči, měli jsme příležitost spatřit díky televizi. Bylo to ohromné!

Celou mši svatou jsem nevycházel z údivu, zaplavovala mne radost a – vděčnost. Moc jsem nechápal, jak se to všecko seběhlo, ale bylo mi to celkem jedno. Bylo mi jasné, že v tom Wojtyla má prsty.

Cestou zpátky jsme kromě biskupů vzali i dva naše poutníky. Bylo to ještě v policejně hlídané zóně. Kolem zrovna projížděla kolona nějakého státníka. A protože my jsme měli na palubě tři biskupy ve fialovém, otec vicerektor se s naprostou samozřejmostí zařadil. A tak jsme jeli: před námi vozy s majáčkem a černé nablýskané bouráky s nějakým prezidentem, pak my a za námi další policejní vůz. Otec František byl najednou jako ve vytržení. V těsném závěsu za kolonou měl pedál plynu sešlápnutý až na podlahu. Jednou rukou držel volant a druhou foťák. „Hele, tudy jsem ještě nikdy nejel! Tady je jednosměrka! A támhle sídlí premiér!“ Hlasitě jsem přizvukoval a tiše se modlil. Ale nakonec z modlitby zůstal jen zadržovaný dech a po něm dlouhý výdech, který znamenal něco jako: „Týýýýýjooooo!“

I páni biskupové, jindy tolik seriózní, viditelně ožili. Začali vtipkovat, horečnatě poposedávat, a byli přitom mírně naklonění k čelnímu sklu našeho korábu. Neviděl jsem jim do tváře, ale vsadil bych se, že jim v očích hořel plamínek. V každém muži – biskupy nevyjímaje – se v mžiku probudí chlapec, jakmile začne být vzduch nabitý dobrodružstvím...

Projeli jsme tak střed města Říma bez zastavení, na červenou, jednosměrkami... V pravou chvíli jsme se odpojili a za pár minut byli doma.

Toho monsignora mi zase sebrali. Tak už to bývá. Nic netrvá věčně, ani církevní úřady. A když někdy vezmu do ruky fotografii Jana Pavla II. z blahořečení, mívám neodbytný pocit, že na mě z nebe spiklenecky pomrkává.

Karel Skočovský

OPUS DEI VS. SALUS ANIMARUM

Vždycky se mi líbily příběhy spolualumnů kněží o tom, jak se dotyčný v hlubokou noc začne v křesle modlit modlitbu uprostřed dne, naváže nešporami, a když se v témže křesle nad ránem probudí, není si jist, zda by měl říkat Magnificat, nebo rovnou Benedictus. Tedy líbily se mi do té doby, než se na dosah ruky přiblížilo jáhenské svěcení, při němž slíbím věrnost v denní modlitbě církve. Začíná hrozit, že tyto příběhy budu prožívat na vlastní kůži.

Co se ale nestalo: Byl to snad anděl, kdo v kryptě u Svatého Anselma vedl mou ruku, takže jsem v časopise *Notitiae* (r. 2001) na straně 190 nahoře našel vyjádření Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, které se týká kloubení pastorace a povinnosti modlit se celý breviář. Než toto vyjádření ocituji, považuji za užitečné připomenout, že k danému tématu existují v zásadě dva přístupy. První nalezneme například u sv. Benedikta, který tvrdí, že ničemu se nemá dávat přednost před službou Boží (tj. před liturgií hodin; *nihil operi Dei praeponatur*—jeho výraz jsem si vypůjčil pro název tohoto textu). Druhý pak například u sv. Vincence z Pauly, podle něhož není třeba se „zneklidňovat úzkostí nebo výčitkami svědomí, jestliže pro službu chudým vynecháte modlitbu. Vždyť to není zanedbávání Boha, opustíte-li Boha pro Boha“. Takže…

Kongregace ve zmíněném textu nejprve připomíná povinnost modlitby celého breviáře a hojně cituje *Všeobecné pokyny*. Protože ty však jako povinnou četbu všichni abonenti Brázdy znají a vědí, že liturgii hodin duchovní konají jako výsadu ve jménu církve, že se jí posvěcuje čas, že církev snoubenka zpívá píseň ženichovi a člověk pozemský se připojuje k chóru andělů, můžeme toto vše přeskočit, aniž bych snad byl – jako někteří nepomucenští kazatelé – naříčen z toho, že říkám B, aniž bych řekl A. Uvádím tedy rovnou část druhou, v níž se píše:

Ommisio sive totalis sive partialis Divini Officii merae pigritiae vel non necessariae relaxationis causa, non est licita, quinimmo est despectio, pro pondere materiae gravis, officii ministerialis et positivae legis Ecclesiae.	Vynechání celého Božského oficia nebo jeho části z důvodu lenosti nebo nikoli nezbytného odpočinku není dovoleno. Vzhledem k závažnosti materie představuje totiž pohrdání povinností služby a církevním zákonem.
Ratio excusans a recitatione Laudum vel Vesperarum esse potest tantum causa gravioris momenti.	Vynechání ranních chval či nešpor může být omluveno pouze velmi závažným důvodem.
Si sacerdos in eadem die pluries sanctam Missam celebrare vel per plures horas sacramentales confessiones habere debet, et exinde fatigatur, potest traquilla concientia censere sibi suppetere legitimam causam pro ommitenda aliqua proportionata Divini Officii.	Jestliže kněz v jednom dni musí sloužit více mší svatých, nebo zpovídat několik hodin a je z toho unaven, může to s klidným svědomím považovat za legitimní důvod, aby vynechal některou přiměřenou část Božského oficia.

[...] causam gravem, sive infirmae valetudinis sive pastoralis ministerii sive caritatis exercendae sive fatigationis, non autem leve incommodum.	Za vážnou příčinu je možné považovat nemoc, pastorační službu, vykonávání skutků lásky nebo únavu; ne však malé nepohodlí.
Qui libenter pensum servitutis persolvit et laudes Creatori universorum alacriter confiteri satagit, potest post hymnum Horae competentis saltem psalmodiam Horae praetermissae recuperare et sub una lectione brevi et oratione concludere.	Ten, kdo penzum služby vykonává dobrovolně a snaží se horlivě chválit Stvořitele veškerenstva, může po hymnu příslušné hodinky vsunout alespoň žalmy z hodinky vynechané a modlitbu dokončit pouze s jedním krátkým čtením a jednou orací.

Tedy:

1. Trvalé vynechání nějaké části oficia či její nahrazení jinou modlitbou či pobožností je možné po schválení ordinářem (tuto část jsem z úsporných důvodů necitoval).

2. Vynechání části oficia kvůli dovolené, cestování, stavařské či úřednické práci, ale také třeba kvůli studiu možné není.

3. Vynechání kvůli nemoci nebo pastoraci a z ní pramenící únavě je možné po schválení vlastním svědomím.

4. Vynechání kvůli mimořádnému slavení liturgie (pro církev představuje binace či trinace eucharistie či několikahodinové slavení svátostné liturgie smíření zřejmě něco mimo-řádného) je možné, neboť jedno slavení liturgie je v tom případě nahrazeno slavením liturgie jiné.

Za zmínku ještě stojí možnost spojovat jednotlivé hodinky po vzoru spojování ranních chval s modlitbou se čtením. Mezi hodinkami totiž existuje jistá hierarchie (ranní a večerní chvály – modlitba se čtením – modlitba uprostřed dne a kompletář) a silnější hodinka pohltí celou slabší hodinku, z níž zbudou jen žalmy a případně delší čtení. Podle kongregace se spojování hodinek týká ovšem pouze modlitby dobrovolné, a tedy: Když kněz ve farnosti kvůli třem nedělním mším a obědu u farníků nestihne modlitbu uprostřed dne, může ji vynechat. Může však také večerní chvály obohatit o žalmy z prostřed dne. Toto pravidlo reflektuje skutečnost, že v našem breviáři jsou prvky jak ze staré tradice katedrální modlitby, nepřenosně vázané na určitou část dne, tak také prvky mnišské tradice kontinuální modlitby žalmů.

Svůj text jsem otevřel souvislostí s jáhenským svěcením, proto je třeba na závěr k jáhnům alespoň něco říci, i když dokument o nich mluví pouze

v souvislosti s povinností přijatou svěcením. Církev totiž nepředpokládá, že by jáhni binovali či trinovali bohoslužby slova, jak se někdy může přihodit v našich podmínkách objíždění množství malých obcí. V takovém případě je ale zřejmě rozhodnutí kongregace o nahrazení jedné liturgie druhou možné aplikovat i na jáhny.

A nějaký skutečný závěr? *Salus animarum, suprema lex*. Ke spáse vlastní i věřících se duchovní potřebují modlit i pečovat o sobě svěřený lid. Životy svatých, například faráře Arského či Jana Sarkandera, jsou pro nás svědectvím, že chce-li to někdo dotáhnout alespoň na závaznou památku, měl by logiku dispensů a vynechávání oficia rozhodně opustit. Avšak ustanovení ohledně liturgie hodin ukazují dvojí milosrdenství církve: Církev ví, že setkávat se s Bohem potřebujeme a jsme slabí. Pomáhá nám proto tím, že modlitbu milosrdně zatěžuje povinností. Církev stejně tak ví, že někdy je povinnost nesplnitelná, a pak nás od ní milosrdně dispensuje; a to dokonce tak, že dispens stačí žádat po vlastním svědomí.

Radek Tichý

ROZHOVOR ZE ŽLUTÝCH POKOJŮ

V druhém patře Nepomucena, v sekci B, se na samém konci chodby nacházejí dva pokoje, které se až do loňského července nijak nelišily od ostatních. Během léta však doznaly dvou zcela zásadních změn: Tou první bylo, že je pan Charvát při prázdninovém malování – těžko říct, zda pouhým omylem či šťastnou shodou okolností – vymaloval celé na žluto barvou určenou původně pro venkovní zeď ohraničující zahradu Nepomucena; tou druhou změnou byla pak skutečnost, že se do nich nastěhovali Pavel Andrš a Radek Vašinek, dva kněží stejné diecéze, studující stejný obor a znající se již z bohosloveckých let, kteří ze svých nečekaně žlutých apartmánů měli náramnou radost... Oba mají totiž mnoho společného a fakt, že právě oni bydlí v pokojích, jakými se v Nepomucenu nemůže pyšnit žádný jiný kněz, jim v tom jen nahrává... Proto, když jsem zamířil

do jednoho z těch pokojů, abych s jeho obyvatelem zkusil domluvit rozhovor do prázdninového čísla Brázdy, nakonec to nemohlo dopadnout jinak, než že jsem vyzpovídal rovnou oba dva...

Každý jste z jiného koutu republiky, ale přitom oba patříte do litoměřické diecéze. Jak se to tak stane?

P: Já jsem se do litoměřické diecéze prostě narodil, nevím, zda je to výhra, ale stalo se tak. A když už jsem byl v semináři, tak jsem neměl žádný důvod odcházet někam jinam – uvažte, kde jinde bych měl možnost pracovat na „misiích" a přitom zůstat skoro doma. Navíc k nám přišlo mnoho skvělých lidí, ze kterých jsou dnes již kněží, jako např. můj drahý spolubratr a skutečný přítel otec Radek.

R: Můj vstup do litoměřické diecéze souvisí ze „starým konviktem", který byl tehdy ještě v Litoměřicích, v budově bývalého kněžského semináře. Nastupoval jsem za svoji rodnou ostravsko-opavskou diecézi, ale během pobytu a při studiu v litoměřickém teologickém konviktu, při poznávání zdejší situace, nedostatku kněží, jsem zatoužil vstoupit do misijního dobrodružství tady na severu Čech. Hovořil jsem o tomto „záměru" s Bohem, naším spirituálem, a pak jsem poprosil biskupa Františka o propuštění a biskupa Josefa o přijetí. No a tak jsem odputoval ze severu Moravy na sever Čech a den před mými narozeninami se začalo odehrávat moje misijní (a musím říct, že určitě dobrodružné) působení, kterého jsem zatím nelitoval, a věřím, že ani litovat nikdy nebudu.

Kde jste se poprvé setkali?

P+R: Už je tomu 10 let, co jsme se poprvé setkali v pražském semináři při jedné podzimní rekolekci. Dobře si vzpomínáme na okamžik, kdy jsme po skončení této duchovní obnovy poprvé společně poseděli ve společenské místnosti pražského semináře, zvané Eržika, u dobře vychlazené Plzně 12°. Jeden z nás byl v té době ve vojenském, a byl to Radek, druhý v prvním ročníku, a to byl pro změnu Pavel. Již tehdy jsme vytušili, že se nám bude v diecézi dobře spolupracovat, což se zatím potvrzuje, dokonce i za hranicemi naší vlasti.

Měli jste v období rozhodování nebo přípravy ke kněžství před očima nějaký konkrétní kněžský vzor?

P: Dost osobní otázka. Těch konkrétních vzorů bylo více a každý byl originální. Jako dítěti se mi do paměti vryl liberecký pan vikář Josef Dobiáš, který dodnes, a to je mu už přes 90 let, působí v Holubicích u Brna. Byl to odvážný a přísný člověk, ale měl nás rád. Druhou brázdu mého povolání v mém nitru vyorali bratři františkáni, nejprve jako tajní – za bolševika – později jako faráři naší obnovené farnosti, a byl to právě řád menších bratří, kam jsem chtěl vstoupit. Pán Bůh a liberecký arciděkan František Opletal – a nakonec i já – však „rozhodli" jinak, a myslím, že rozhodli dobře!

R: Každý kněz, který prošel naší farnosti se mi nějak „vryl" do paměti a tedy také měl a má podíl na utváření mého povolání. Veliký vliv však měli otcové salesiáni. Ať už rodák z naší vesnice P. Antonín Špaček, který v současné době působí u krajanů ve Švýcarsku a ke kterému jsme s naší scholou jezdívali na prázdniny na jih Moravy, kde působil. Nebo pak také

P. Jaroslav Mikeš, kterého jsem navštěvoval už jako seminarista a který mi byl nejednou oporou zvláště v těžkých chvílích. No a v neposlední řadě P. Beno Beneš, bývalý provinciál salesiánů, který je pro mě doslova ztělesněním pokorného a dobrého pastýře, zcela a naplno, radostně a stále neúnavně oddaného Bohu a službě v jeho církvi, a to nejen mládeži.

V Římě jste se potkali v době, kdy jeden končí a druhý začíná tříleté licenciátní studium církevního práva. Mimoto tady za vaši diecézi studuje stejný obor i Martin D. Dá se tedy říci, že jsme svědky rodícího se církevního soudu v Litoměřicích?

P+R: Myslíme, že se to tak říci nedá, neboť naše diecéze je sice rozlehlá, ale kněží má málo a věřících právě tak, tudíž ani manželských a jiných právních kauz není zas až tak moc, ale soud jistě potřeba bude. Nebude to však soud, nýbrž takový náš malý „soudeček", který však bude jistě dosaho-

vat stejných kvalit jako ostatní diecézní soudy, včetně oněch proslulých římských.

Jak se dá zvládat to obrovské kvantum hodin, které musíte ve škole absolvovat, zvláště pak v prvním ročníku?

P+R: Rozlišili jsme, že užití slovesa „zvládat“ asi není příliš vhodné. Tento tříletý maratón, tedy studium kanonického práva, bychom mohli totiž přirovnat k plavbě na raftu po divoké vodě. Člověk je unášen proudem řeky Tibery, která symbolizuje proud myšlenek a především slov našich profesorů, která postupně zapadávají do naší mysli, aby se pak alespoň částečně vynořila při skládání zkoušek. Z výše řečeného vyplývá, že ve škole musíme trávit vskutku mnoho času a na velké samostudium během roku mnoho času nezbývá. Tibera však, chca nechca, plyne dál, a tak i my máme naději, že spolu s ní doplujeme až do moře poznání kanonických věd.

Kolik musíte celkem během těch tří let zvládnout zkoušek? Je to hodně velký rozdíl oproti ostatním oborům?

P+R: Dílčích zkoušek musíme vychodit na 41 kusů, jde-li vše dle obvyklého pořádku. Závěr je pak korunován licenciátní prací a vůbec poslední zkouškou: *„De universo“*. Dospěli jsme tedy k celkovému počtu 43. Studium církevního práva je tříleté. Vzhledem k tomu, že zmíněné dílčí zkoušky se skládají pouze v prvních pěti semestrech, můžeme dospěti k průměrnému počtu 8,2 zkoušky/semestr. Výsledná cifra se nijak závratně neliší od ostatních oborů. Můžeme tedy směle říci, že právníci nejsou více než teologové a naopak.

Jakým způsobem relaxujete?

P+R: Jednou z našich společných zálib je, že neholdujeme všem typům sportu. Oblíbeným a námi obzvláště preferovaným sportem je však plavání (zde v Římě je to v moři) a dále páteční kávová menáž, tu a tam přioděná kouskem dobré české buchty, v milé společnosti našich obětavých řeholních sester. Dobrým relaxem je též občasný výlet za krásami Itálie.

Jako jedny z mála kněží (bo to nemáte povinně) vás vídáváme pravidelně v kapli i na ranním rozjímání, sobotním růženci bohoslovců… Jak se odráží pobyt v Nepomucenu a studijní režim ve vašem osobním duchovním životě?

P+R: Tak jsme se nějak shodli, že množství studijních hodin je jednou z příčin toho, že člověk se rád uteče do chvíle ticha beze slov a do modlitby. A Nepomucenum k tomu dává prostor – je tu přeci kaple a způsob života nám to tady umožňuje, oproti životnímu stylu a povinnostem kněze ve farnosti. Je to příležitost, která se dá využít, tak proč ji nevyužít, vždyť to není přeci nic výjimečného.

Co vy a italské kafe?

P+R: Ani jeden z nás není kávou nepolíben, ba naopak. Výrazné a rozmanité příchutě zdejší kávy jsou tedy pro nás výzvou, kterou jsme rádi přijali. Touha po opravdu čerstvé a voňavé italské kávě byla pro nás pohnutkou ke koupi přístroje pro její přípravu. Oba jsme tedy na jaře zakoupili (v Ostravě) stejný přístroj značky KRUPS a velikonoční návštěva vlasti se stala vhodnou příležitostí k převezení jednoho z nich do jednoho z oněch dvou žlutých pokojů. Průměrná spotřeba kávy se zvedla na cca 3 kg/měsíc. My a italské kafe = ano, a nejsme v tom sami. Vůně italské kávy nás bude provázet jistě i v našich budoucích farnostech a především na našem budoucím diecézním církevním soudečku.

V čem je pro vás osobně pobyt v Itálii přínosem?

P: Tak především jsem si ještě více zamiloval svou vlastní řeč, zem a diecézi. První rok byl krušný a nejednou se vloudila myšlenka na návrat, když jsem slyšel, jakou řečí se zde hovoří. Přesto jsem zůstal a mohl navštívit mís-

ta, o kterých jsem jen slýchal. Zejména ta místa, která jsou spojená se sv. Františkem, ale i s jinými světci, ke kterým jsem tak mohl získat daleko konkrétnější a snad i hlubší vztah. Nalezl jsem tu mnoho dobrých přátel nejen mezi světci, ale i mezi živými: kněžími, řeholnicemi či bohoslovci – a to je velmi cenná deviza.

P. Pavel Andrš (*1977)
Základní studium:
2001 - 2006 KTF UK Praha
Kněžské svěcení:
23. 6. 2007 Litoměřice
Pastorace:
Ústí nad Labem - Střekov
Zájmy:
Muzika, plování, tůristika-čundr, trochu teho Pisma svateho

R: Jsem tady necelý rok, tedy co se týče zkušeností stále ještě „zajíc“, a tak si asi větší hodnocení nechám až na později. Jsem samozřejmě už teď po roce vděčný také za nová přátelství, která jsem mohl navázat, a nebo také i za obnovení a oživení těch starších, protože se nás tu z našich seminárních let sešlo víc a v pastoraci jsme třeba tolik v kontaktu nebyli. Také velice rád využívám ten veliký potenciál Říma – svatá místa, poutní baziliky, hroby mučedníků a světců, kde je možné se přimlouvat za všechny ty, kteří jsou doma, za Alpami, a prosí o modlitby, a také tam nalézám občerstvení a povzbuzení pro svůj duchovní život.

Poslední otázka – co plánujete na prázdniny?

P: Prázdniny budou ve znamení toho, na co jsem poslední tři roky neměl moc času, tedy návštěv přátel, duchovních cvičení a tzv. čundrů. Chtěl bych navštívit, mimo jiné, bratry Trapisty v Novém Dvoře, dále Beskydy a Jizerské hory... a pak se pomalu, ale jistě, začít stěhovat na své nové působiště, jehož poloha je mi zatím neznámá, ale v pravý čas se ji jistě dozvím.

R: Tak na prázdniny se těším, tak jak už jsem se opravdu dlouho netěšil. Asi jako celá první třída dětí :-). První školní rok byl opravdu náročný. Určitě budu část prázdnin vypomáhat ve farnostech, kde jsem stále ještě ustanoven jako kaplan, tedy v Mladé Boleslavi a okolí. Navštívím náš farní letní tábor. Pojedu s naší mládeží na světové setkání mládeže se Svatým Otcem do Madridu a pak taky na pár dní navštívím rodiče a přátele na Moravě.

P. Radek Vašinek (*1980)
Základní studium:
1999 - 2005 KTF UK Praha
Kněžské svěcení:
24. 6. 2006 Litoměřice
Pastorace:
Ústí nad Labem - Střekov
Mladá Boleslav
Zájmy:
Plavání, rybaření, turistika, houbaření

Za odpovědi poděkoval Vojta

PŘEKVAPENÍ Z FONTÁNKY

Život dvou obyvatelek fontánky v Nepomucenu klade otázky, na které nemáme jistou odpověď. Jsou to dvě želvy, které přitahují pozornost každého návštěvníka. Jsou stále jen dvě, nikde žádné potomstvo. Ty otázky tedy zní – je to pár, nebo jsou to partneři stejného pohlaví registrovaní jen obyvateli Nepomucena a návštěvníky naší koleje? U jejich suchozemských kolegyň v zadní části zahrady jsme už víckrát potkali mláďata a některá se vyklubala na svět z nalezených vajíček pod pečlivým dohledem „želví mámy“ sestry Pauly. Ta už zde ovšem není, a tak snad se někdy s nějakou malou želvičkou potkáme na zahradě.

Vraťme se k fontánce. Každý rok v určitém období se jedna z želv velmi dobývá z fontánky, spadne dolů z obruby fontánky a vydává se na procházku. Pak se zase vrací a obchází fontánku, až ji někdo najde a pomůže jí vrátit se do svého vodního domova. Jak dlouho bývá pryč, se přesně neví, protože bývá nalezena buď na cestě ven a starostlivě vrácena, nebo zase až po návratu čekajíc na pomoc. Také bylo někdy zpozorováno, jakoby hledala nějaké místo, kde hrabala do země, ale většinou jí bylo v takové činnosti zabráněno právě starostí o to, aby nezahynula mimo své řádné životní prostředí. A nikdy nikde nebyl zaznamenán důsledek takovýchto želvích „vycházek“ mimo fontánku.

Letošní „vycházka“ koncem května přinesla poodhalení tajemství. Při práci na zahradě poblíž pizzerie Jan Charvát zpozoroval želvu při akci. Nechal ji v klidu a po jejím odchodu a asistovaném návratu domů jsme místo ohledali. Ve stráni, kde nestíní žádný strom ani keř, zaručující tedy dostatečné prohřívání země, a asi jeden metr od zavlažovací trysky, zaručující pravidelné dodávky vlhkosti, zůstala docela pečlivě uhlazená jamka. Rozhodli jsme se prozkoumat co se pod ní skrývá. Postupně jsme vybrali 13 vajíček, které byly naskládány až do hloubky asi 15 cm. Nacházejí se nyní v „inkubátoru“ na vrátnici a jsme v očekávání jaké bude další pokračování odhalování tajemství fontánky. Těšme se, že o tom přinese zprávu vánoční číslo Brázdy.

František Koutný

VÝROČÍ

85 let narození

1. 6. 1926 Mons. Dominik Hrušovský
18. 7. 1926 Mons. František Škoda

80 let narození

7. 6. 1931 Juraj Kadlec

70 let narození

1. 5. 1941 Gejza Veselý

60 let narození

26. 7. 1951 Pavol Stanko

50 let narození

10. 5. 1961 Vlastimil Kročil

55 let kněžství

8. 7. 1956 Mons. Jaroslav Němec

45 let kněžství

28. 6. 1966 Mons. Josef Šupa

30 let kněžství

6. 6. 1981 Pavel Šebor

25 let kněžství

25. 5. 1986 Ivan Kútný
Jan Bárta

20 let kněžství

26. 5. 1991 Ján Kočiš
Stanislav Stohl
Mikuláš Hatiar
Zdeněk Mareš

Výročí našich biskupů

85 let narození

25. 6. 1926 Mons. Ján Eugen Kočiš

65 let narození

20. 8. 1946 Mons. Vojtěch Cikrle

65 let kněžského svěcení

28. 7. 1946 Mons. Ivan Ljavinec

35 let kněžského svěcení

26. 6. 1976 Mons. Václav Malý
Mons. Josef Kajnek
27. 6. 1976 Mons. Vojtěch Cikrle

Dobře prožitý prázdninový čas
a oči otevřené pro Boží krásu každého dne
přejí všichni obyvatelé Nepomucena